

Sygn. akt III UK 92/17

POSTANOWIENIE

Dnia 7 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z odwołania J.T.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.
o emeryturę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 7 marca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej organu rentowego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 21 kwietnia 2017 r., sygn. akt III AUa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od organu rentowego na rzecz odwołującego się kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...]. wyrokiem z dnia 21 kwietnia 2017 r. oddalił apelację organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego w R. z dnia 23 sierpnia 2016 r., którym zmieniono decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z dnia 3 marca 2016 r. w ten sposób, że przyznano J.T. prawo do emerytury w obniżonym wieku z tytułu pracy w warunkach szczególnych, począwszy od dnia złożenia wniosku, tj. 4 lutego 2016 r.

Organ rentowy wywiódł skargę kasacyjną od wyroku Sądu drugiej instancji i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego w postaci art. 184 ust. 1

w związku z art. 32 ust. 1, 2 i 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 4 ust. 1 oraz § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w związku z wykazem A, dział III, poz. 3, zawartym w załączniku do tego rozporządzenia przez ich błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, że „praca kierowcy ciągnika (dalej traktorzysty) jest pracą w szczególnych warunkach niezależnie od tego, czy była ona wykonywana w <transporcie i łączności>, czy też jako praca polowa, przy jednoczesnym rozstrzygnięciu przez Sąd Apelacyjny – we własnym zakresie, bez udziału biegłych – że praca traktorzysty wykonującego prace polowe jest pracą o takim samym stopniu szkodliwości, jak praca traktorzysty wykonywana w <transporcie i łączności>”.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania ze względu na to, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Ubezpieczony w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie od organu rentowego kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

W skardze kasacyjnej złożonej przez organ rentowy znajduje się wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania z uwagi na to, że skarga jest oczywiście

uzasadniona. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi zaś tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe, a zatem skarga kasacyjna winna być uwzględniona.

Tych warunków nie spełnia wniosek skarżącego, albowiem twierdzenie o oczywistym naruszeniu wskazanych w podstawie skargi przepisów prawa materialnego wywodzi z błędnej ich wykładni, co miało polegać na przyjęciu przez Sąd drugiej instancji, że „praca kierowcy ciągnika (dalej traktorzysty) jest pracą w szczególnych warunkach niezależnie od tego, czy była ona wykonywana w <transporcie i łączności>, czy też jako praca polowa, przy jednoczesnym rozstrzygnięciu przez Sąd Apelacyjny – we własnym zakresie, bez udziału biegłych – że praca traktorzysty wykonującego prace polowe jest pracą o takim samym stopniu szkodliwości, jak praca traktorzysty wykonywana w <transporcie i łączności>”. Tymczasem uwagi odnośnie do kwalifikowania pracy kierowcy ciągnika rolniczego jako pracy w warunkach szczególnych Sąd Apelacyjny poczynił jedynie marginalnie, a zasadniczym powodem oddalenia apelacji organu rentowego od wyroku Sądu pierwszej instancji było stwierdzenie o niedopuszczalnym procesowo (na podstawie wymienionych w uzasadnieniu wyroku przepisów regulujących postępowanie dotyczące przyznawania świadczeń z ubezpieczeń społecznych) weryfikowaniu w postępowaniu sądowym okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych uznanego za taki w postępowaniu przed organem rentowym, co dotyczyło w realiach sprawy jedynego spornego w postępowaniu odwoławczym okresu zatrudnienia ubezpieczonego w SKR w S. W tym zakresie skarga kasacyjna

organu rentowego nie zawiera zaś żadnych zarzutów, co wyklucza możliwość jej uwzględnienia, a tym samym brak jest podstaw do uznania jej za oczywiście uzasadnioną. Zgodnie bowiem z art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw. Jest więc związany granicami skargi kasacyjnej wyznaczonymi jej podstawami, co oznacza, że nie może uwzględniać naruszenia żadnych innych przepisów niż wskazane przez skarżącego.

Skarżący nie wykazał zatem potrzeby rozpoznania jego skargi kasacyjnej, w związku z czym należało postanowić jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c. i art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c.).